

ಅಗಿತ್ತು: ‘ಆ...’ ಎಂದು ಬಾಯ್ದುಳಿದು ಕೊತು, ವಿಧವಿಧ ಹತಾರಗಳಿಗೆ ಹಲ್ಲಿನ್ನೊಡ್ಡಿ, ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆಯೇ ಜರುಗುವ ಘನಫೋರೆ ನರಕವನ್ನು ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ ಸಹಿಸುವ ಕರ್ಮಕಾಂಡಕಾಗಿ!

ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಆ ದಿನ ಬಂತು, ಇನ್ನು ಈ ನೋವ್‌ ತಡೆಯಾಲಾರನೆಂಬ ದಿನ. ತುದಿನಾಲಗಿಯ ಸ್ವರ್ಚಕ್ಕೆ ಅರಿವಾಗ್ತಿದ್ದ ಕುಳಿಯಿಂದಲೇ ಪನೋ ಘಟಿಸಬಾರದ್ದು ಘಟಿಸಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಉಂಟಿದ್ದ ನಿಜವೇ ಅಯಿತು. ‘ವಿಸ್ತುಮ್ರೋ ಟೇಫ್ರೋನ್ ಒಂದು ಭಾಗ

ಮುರಿದು ಹೋಗಿದೆ, ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕಬೇಕು’ ಅಂದರು ಘಳಘಳ ಮಿಂಚುವ ಹಲ್ಲಿನ ಡಾಕ್ಟರು. ‘ಅಯ್ಯೋ! ಹಾಗಾದೆ ನನ್ನ ವಿಸ್ತುಮ್ರೋ ಕಡೆ?!” ಎಂದು ಆತಂಕಕೊಳಗಾದ ನನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮ ಅದೇ ಮಿಂಚುನಗುವಿನ ಜೋತೆಗೆ ಡಾಕ್ಟರ್, ‘ವಯಸ್ಸಾಗ್ನಿ ವಯಸ್ಸಾಗ್ನಿ ಎಲ್ಲ ವಿಸ್ತುಮ್ರೋ ಹೀಡಂ’ ಅಂದರು.

ಇದೋಳ್ಳಿ ಕಢೆಯಾತ್ಮಲ್ಲಿಪ್ಪ ಅಂದುಕೊಳ್ಳತ್ತೆ ನಾನು, ‘ಇದಕ್ಕೇ ಕ್ಯಾಪ್ ಹಾಕೋದು ಅಥವಾ ರೂಟ್ ಕ್ಯಾನಲ್ ಮಾಡೋಕ್ಯಾಗಲ್ಲ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದರೆ, ‘ಇಲ್ಲ